

Dett Gáborné óvodapedagógus méltatása

Dett Gáborné Irénke Gádoroson született 1957. október 11-én. Érettségi után a Szegedi Gyermekklinikán dolgozott ápolónőként. Munka mellett szerezte meg Szarvason óvónői oklevelét. A Fő Fasori Óvodában az óvoda átadása óta, 1980. szeptember 1-től nyugdíjba vonulásáig dolgozott. A régi alapító tagok közül a tavalyi év december 6-áig ő maradt itt egyedül. Gondoskodó, szerető édesanyaként, „tyúkatyóként” áll ki szeretettel nemcsak a gyerekekért és a szülőkért, hanem értünk, dolgozókért is. Rengeteg empátiával, tapasztalattal, és bölcsességgel irányította csoportját. Tudását igyekezett átadni az óvoda minden dolgozójának. Többek között Neki is, Dett Gáborné Irénkének is köszönhetjük óvodánk jó hírnevét. Munkája legnagyobb elismerése, hogy egykori óvodás gyermekei már felnőtként saját gyermeküket hozták hozzá. Vidám természetével jó hangulatot teremtett maga körül. Ritkán láttuk szomorúnak, mert ha valami bántotta, akkor is mindig mosolygott. Mindig arra törekedett, hogy munkáját a legnagyobb igényességgel, szakmai tudással végezze. Munkatársaival toleráns, segítőkész volt. Bárki fordulhatott hozzá tanácsért, vagy csak 1-1 jó szóért. A folyamatos szakmai megújulása érdekében szívesen vett részt továbbképzéseken, bemutatókon. Emlékezetesek városi szintű ének bemutatói. A hagyományok ápolása iránt igen elkötelezett, több ünnepség főszervezője és lebonyolítója volt. A családi nevelést tiszteletben tartotta, a szülőkkel rendkívül jó kapcsolatot épített és ápolt. A szülők bizalommal fordulhattak hozzá bármely probléma esetén. Örömmel vették jó szándékú tanácsait, kedves, finom dorgálásait. Mindig a gyermekek érdekét tartotta szem előtt. 2017. december 6-án dolgozott utoljára. (Hiszen mikor is dolgozhat nyugdíjba vonulása előtt, utolsó munkanapján egy vérbeli óvónéni, ha nem Mikulás napján?) Legalább így nem volt szomorú annyira ez a nap, és ezt Irénke is tudta. Azóta nem olyan az óvoda, mint előtte volt. Nem rosszabb, hanem más... Meg kellett tanulni úgy dolgozni, ahogy a régi idők munkatársai közül már senki nem dolgozik óvodánkban. Viszont tovább lépünk egy Batsányi János idézettel: „Aki elment, az elment... Mondtam én is. De ugyanakkor mélységesen éreztem, hogy aki egyszer nálunk volt, az többé már soha sem mehet el egészen.”

Kedves Irénke! Nagyon hiányzol, szeretünk.

